jate silmist ära. Nemad hakkasid aknate külge koputama, ajasiwad rahwast ülesse, pärisiwad järele, kus poole Rootsilased olid pagenud. Igal pool pandi küündlaid põlema, ja kui nemad kaa meilt tuliwad Rootsilast järele pärima, ütles minu mees, neid teist poolt küla juba äraſõitnud, mis otsuse peale naad warsi äraruttasid, et waesid mehi käte saaksid. Mu mees läks uulitsa peale, kuhu palju rahwast oli kogunud, aga mina jäin koju ja waatasin aknast. Siis tuli mulle Rootsimees meele, kes möldri juure oli korterisse läind, kas ta alles pidi seal olema.

Talli ümber oli waikne asi; — mähä aja taga kuulsin kärinat, uks käis, tuli paistis talliaknast, siis kuulsin üht rasket hoopi, warsi selle järel hädakisa ja hullupööra hobuse möllamist. Ei läind palju aega, nägin mina möldrit rutu tallist maja poole lippawa, kirwes käes, Rootsilase moonakot kaenla al, ja hal wat oli seljas.

Külm wärin käis mu läbi liikmete, ma ootasin pitki silmi oma meesterahwa kojutulimist. Pea kuulsin jälle talliukse käimist, se-kord

läks keegi talli ilma tuleta. Siis oli jälle kuulda, nagu saaks mõni raske asi mööda maad weetud, uks pandi tasahiljukesti kinni. Päraſt tuli mölder jälle tulega talli, hal kuub alles seljas, tahtis wist hobuse sadulasse panna, aga loom ei sallind seda mitte, waid möllas ja hullas tema wastu, et hirm oli kuulda. Wiimaks ajas mölder talli ukse lahti ja saatis hobuse ilma sadulata wäljaminema, pea kuuldi uulitsal kabjamüdinat, hobune laskis tuhat nelja külast wälja.

Minu mees tuli koju, ma rääkisin temale, mis ma olin näinud ja kuulnud, ei mõistnud me' mõlemad sest midagi head arwata, aga siiski süda ei annud awalikult seda öölda, mis meel mõtles; kes teab mis ma selle eest oleksin hea meelega äraannud, kui ma waest Rootsimeest ei oleks saatnud minema, öö otsa ei tulnud und minu silmi. Hommiku wara kui ma ukse alla astusin, wahtis Pastjan talliaknast meie poole, kui ta mind nägi, teretas ja ütles: „Noh, täna ööse oli jälle hea kära lahti, kas teie olete kaa larmi kuulnud?“

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, lk. 30